

Boşluğun Ortasına Düşmek

Rasim ÖZDENÖREN

Birkaç ayak izi...

Uzakta onu, onları bekleyen sakin deniz. Duru. Mavi.

El ele tutuşmuş koşan çocuklar... Onlara kendi çocukluklarını anımsatıyor... Ve kendi geleceklerini... Bir umudu...

Gece çekilen perde, günün ilk ışıklarıyla bir daha çekiliyor. Güneş!

İki el birbirini tutuyor. Avuçlarında müphem bir geleceği tuttuklarını düşünerek...

O kara saydam boşluğun içine birden düştü. Öncesi yoktu o anın. Sonrası da... Boyutsuz, oylumsuz bir kara boşluğun içiydi: iç demek, orada, o şeyin her şeyiydi. Hatırasız bir anın içine düşmüştü. Geleceğin tasarımı ortadan kalkmıştı.

“İşte buraya kadar...” sözcükleri işitildi belirsiz bir ağızdan.

Bu sözcüklerin lafzı yoktu: bu sözcükler salt anlamdan ibaretti. Kara boşluğun ortasına düğüldüğü an, söylenmiş olanın ve söylenmemiş olanın anlam bütünlüğü zihninde birden parladı. Bu parlaklık bir ışık topu hâlinde, bir çizgi hâlinde, dudak kenarında oluşmuş, sinik, ezik bir bıçak kesiği çizgisi hâlinde belirdi. Birilerinin kapıyı gösteren el işaretine dikkat etmeden bakıyordu. Birden bulutların üstüne çıkmak istedi. Bulutların üstündeki doğa harikasının hoşuna gideceğini düşündü. Orada çiseleyen yağmur olmayacaktı. Güneş, yönsüz bir mekânın uzak derinliklerinden lombozun kenarına vururken oradan güneşi tutabilirdi. Güneşe az bir gayretle yaklaşabilir, onu tutabilirdi. Güneş, çift camlı lombozun arkasında kızıl, soğuk bir top hâlinde avucuna düşecekmış gibi orada dururdu. Bu görüntünün, içinde uyanan lirizmin yüreğindeki iz düşümü olduğunun farkındaydı. İşte, kuş olmuş uçuyordu. İşte, arabanın zeminde takırtıyla şosenin üzerinden geçerkenki sarsıntıları... Geride bıraktıklarından çok gelecekte olacakların düşüncesiyle

heyecanlanıyordu. Geleceğini söylemişti ona, bir yanıt almasa da, bir yanıt bekleme de... İlk bakışta sezinlenecek olan şaşırtı yaşanmaya değirdi. “Bak, diyecekti, işte geldim! Bu benim!”

Birden yükselti yitti. Kentin uzaktan görünen minicik evleri beklenmedik bir hızla yaklaştı. O anda, o kaygılı anda zihni birden altüst oldu: kendisi mi kente hızla yaklaşıyordu, yoksa kente mi bir şeyler olmuştu? Yoksa kent mi yerinden kopmuştu? Eksi 50 santigrat derecede soğumuş metal parçalarının toprağa sürtünmesinden çıkan kıvılcımların soğuk ışıltıları zihninde bir anda parladı: hepsi o kadar. Kıvılcımlar belki de kendi gözünden çıkıp dağılmıştı. Bilemedi. Gözlerini yumdu. Buraya kadardı. Son kez düşündü o can alıcı cümleyi: buraya kadar... Aslında bir cümle de değildi o, içinden anlamı boşaltılmış, formsuz, muhtevasız bir anlam... Böyle bir anlam ne anlama gelebilirse, işte o...

Kendini kapının önünde, onun karşısında bulduğunda ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu.

Kapının önünde karşılıklı kalmışlardı.

Bütün cümleler tükenmişti.

Yıllardır bu kapının önünde bekliyormuşçasına orada sessiz, sözsüz kalakalmıştı.

Kadın, bir eliyle kapının çerçevesini tutuyor, öteki eliyle de kapıyı tutuyordu. Donup kalmıştı.

Adam gülümsemek istedi. Yapamadı. Gülümsemesi yüzünün bilinmeyen bir köşesine yapışıp kaldı.

— Ben... Diyebildi. Belki de öyle demek istedi. Dudaklarının herhangi bir sesi biçimlendirdiğini fark edemedi.

— İstersen tekmele beni, kov...

Hâlâ yüzüme bakıyor, hâlâ karşılıklı durabiliyoruz. Bana herhangi bir şey söylemese de yalnızca böyle karşımda durup kalmış olsa bile bu benim için beklenmedik bir mutluluk... Daha çoğunu beklemeye cesaret edemem zaten. Kapıyı açmayacak mısın? Açma, öyle olsun. Kovsan bile benim için ne devlet. Bir an böyle karşımda durmuş olmanla yetinebilirim ve yüreğimin son vuruşuna değin burada bekleyebilirim. Yüzüme bakmasan da olur, ben senin yüzünü görüyorum, bu bana yetiyor. Ah, ben ne yaptım, hangi Allahın cezası mağarada böyle yüzyıllarca oyalandım. İhmalimin bedelini ödememin bir imkânı bulunacak mı? Bu bedel onun, yüzüme bakmamasıyla mı ödenecek?

— Benden ne gizlediğini biliyorum, dedi kadın. İki eliyle kapıyı tutmayı sürdürüyordu.

— Yemin ederim...

— Yalan söyleme...

— Yalan söylüyorsam... ben... yemin olsun...

— O kimdi öyleyse?

— Kimden bahsediyorsun?

— Şöminenin üstünde fotoğraflarını buldum onun...

— Aa, anladım, hay Allah... Ben... O mu?.. Benden yardım isteyen zavallı biri...

— Yirmi yıl önce de senden yardım isteyen böyle biri vardı, değil mi?

— Allahım, nasıl da unutmuyorsun bunları?

— Hadi, dikilip durma orda öyle. Gir içeri...

Merdivenlerden yukarı çıktılar. Kadın kanepede dizlerini yukarı çekmiş oturuyordu. Adam pencereden dışarıya bakıyordu. Dışarıda baktığı şeyleri görüyor muydu, bilmiyordu. Susup kalmışlardı. Kadın, gözleri kucağındaydı: *onu görmek istemiyorum. görmek istemiyorum. görmek istemiyorum. yaşamımdan çıksın istemiyorum. ben ne istiyorum bilmiyorum. onu görmek istemiyorum ve hayatımdan çıksın istemiyorum. ben ne istediğimi bilmiyorum. ihanete katlanan bir kadın ne isteyebilir, bilmiyorum. o yalnızca böyle bir şeyi olmamış saymak ister. onu sevip sevmediğimi bilmiyorum, bilmek istemiyorum. ben baştan beri hiçbir şey olmamış olsun istiyorum.*

Adam pencerenin kenarına yaslanmış kımıldamadan kıpırdamadan dışarıya bakıyordu: *inanmıyor bana. görmesini istemediğim biri olsaydı o fotoğrafı oraya bırakır mıydım? bunu akıl etmiyor, akıl etmek istemiyor. uykuları kaçıyor. uyumak için hap alıyor. faydası olmayan, işe yaramayan. kendisini sevdiğimi bilmiyor. ona sevdiğimi hangi dilden anlatacağımı bilmiyor, bilmiyorum.*

Adam dışarıya uzun uzun baktı.

Sonra kıpırdadı. Mutfığa yöneldi.

Ketıla su koydu. Kahveyi hazırladığında fincanları küçük bir tepsiye koydu.

Kadın oturmakta olduğu kanepeden ona bakıyordu.

Yerinden kımıldamadı.

Adam kahve fincanlarını sehpanın üzerine bıraktı.

Kadının yanına oturdu. Ona sokuldu.

Kadın biraz sonra:

— Sen inanılmaz birisin, diye fısıldadı. Adam:

— Seni seviyorum, dedi. Sesinin tınısı öylesine cılızdı ki, kadının onu işitip işitmediğini kestiremedi.

Gözleri odanın alacakaranlığına dalıp gitmişti. Kadının gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünü göremedi.